

1

De straten van Sevilla zijn net zo breed als trottoirs, met steegjes die ervan af leiden. Achter in de taxi, waar ik alleen in zit, zie ik het verleden voorbijvliegen. Ik draai het vuile raampje naar beneden en steek mijn arm naar buiten. Ik strijk met één vinger langs de afbrokkelende muren. Raak ze voor jou aan: *Hallo, Sevilla!*

De oude dame in de hal bij Hotel de Plaza de Santa Isabel is de helft kleiner dan ik, als ze dat al haalt. Ze heeft olifantenbenen en draagt dikke pantykousen. Mogelijk heeft de zon haar plotsklaps wakker gemaakt toen ik de deur opendeed of misschien heeft de aanblik van mij haar verontrust. In ieder geval zit haar duidelijk iets dwars, wat het dan ook is. Zij steekt haar hand uit voor mijn aanbetaling, pakt een sleutel en smijt die op de tafel tussen ons in. Ze steekt haar kin omhoog en ik draai me om en loop de marmeren trap op waar zo veel voetstappen reeds hun sporen hebben achtergelaten vóór de mijne. De trap is uitgesleten en leeg en hol.

Mijn kamer is lang en smal, als een gang die aan beide einden afgesloten is met een deur. De eerste deur brengt me vanaf de trap naar binnen, en de tweede brengt me er weer uit, langs een bed, een wc, een porseleinen wasbak, naar een hoog raam met dik glas. Buiten, drie verdiepingen lager, zit een man op een bank. Een non, en later nog een, sleept haar zwarte rokken voort over de tegels van het plein. Er staan sinaasappelbomen die scheuren maken in het beton.

‘Over vijf maanden ben je weer thuis,’ zei mijn moeder bij de terminal – twaalf uur geleden, nog maar twaalf uur geleden.

‘Vijf maanden is voorgoed,’ zei ik tegen haar.

‘Je hebt je keuzes gemaakt,’ zei ze, waarop ik antwoordde:

‘Nee.’ Want jij bent de enige voor wie ik gekozen heb.

Als ik wakker word, is de volgende dag al gekomen. Ik kleed me aan, borstel mijn haar en sluij de trap af. Olifantenbenen is nergens te zien. Als ik de deur opendoe, schiet een non in een flapperend zwart habijt voorbij. Ik blijf lopen, de buitenlucht in, die ruikt naar fruit en zon en de kleur blauw; in Sevilla ruikt het naar blauw. Ik loop één straat verder, en dan nog eentje, ik verdwaal en het kan me niks schelen. Later op de ochtend komt Miguel me ophalen en dan hoor ik bij hem en zijn *cortijo*, een eiland van stof in een land van stof – tenminste, zo heb ik erover gedroomd toen ik in het vliegtuig zat, hoog in de lucht, hoger dan vogels, boven de onmetelijk diepe Atlantische Oceaan. Miguel heeft vrienden, zei mijn moeder. Vrienden die me zullen helpen dit te vergeten.

Geloof het zelf!

‘Als paps nog leefde, zou hij dit nooit goedvinden,’ zei ik tegen mijn moeder die alles voor mij had ingepakt, alles voor mij had geregeld, dollars voor me had omgewisseld in peseta’s – zonder mij ooit één vraag te stellen. Mijn moeder, regelaar voor al uw feesten en partijen.

‘Houd jezelf niet voor de gek, Kenzie. En zit mij niet te beschuldigen. Op een dag zul je me dankbaar zijn.’

‘Het was anders toen jij naar Spanje ging,’ zei ik.

‘Ik was anders,’ zei ze. ‘Ik had verantwoordelijkheidsgevoel.’

Ik weet niet hoe laat het is – mijn horloge geeft nog steeds de Philadelphia-tijd aan en ik weet niet hoe ik dat moet om-

zetten. Op iedere hoek is een bar en in elke etalage hangt een dood varken aan zijn harde, zwarte sokken. Na de ham liggen verderop, op geoliede togen, stapels suikerrollen op glimmende dienbladen. Ik ruk aan een deur en loop naar binnen. Ik neem plaats bij de bar. De ober schuift een dikke porseleinen mok met koffie mijn kant uit. Ik kies een cakeje van het dienblad – een rozijnencakeje met wit glazuur en opbollende gele marmelade. Vervolgens sta ik weer buiten op straat, denkend aan jou, klein als een opgekrulde vinger en weldoorvoed.

Miguel is vorstelijk lang en zijn dikke lange witte haar glanst. Zijn ogen zijn blauw, maar met slechts een ervan kan hij zien; het andere oog, zegt mijn moeder, is hij kwijtgeraakt bij het poloën. Veel meer weet ik niet van hem. Hij heeft de beroemde stieren gefokt, de *toros bravos*. Hij verbouwt olijven, fokt kwartels, is eigenaar van duizenden hectaren grond. *Fokt*, zei ze. *Is eigenaar. Duizenden hectaren*. Alsof ze een soort cadeautje gaf. Ze kent iemand. Iemand die op haar beurt weer iemand anders kent en die persoon wil iets – en dat wordt mijn eigen superspeciale redding. Super. Speciaal.

Daar is hij dan, aan de rand van het Santa Isabelplein. ‘Kenzie?’ vraagt hij. Meer niet: ‘Kenzie?’ Hij zet mijn twee koffers in de achterbak van zijn rode Citroën, trekt het krakende portier aan de passagierskant open en sluit me op. Er is weinig verkeer dat Sevilla uitgaat, de lucht is al smoorheet. Er zijn olijfbomen en sinaasappelbomen, en de geur van benzine vermengt zich met die van citrus. Fietsers glijden voorbij. Boeren in gestreepte overhemden met lange mouwen. De lucht begint zilverkleurig te worden, dan zijn er stukjes blauw, en al gauw is het landschap niets anders dan een explosie van groen en nevel.

‘Vond je ’t leuk in Sevilla?’ vraagt Miguel me, zijn Engels vol Spaanse klanken.

‘Anders, en heet,’ antwoord ik. Ik bestudeer aandachtig zijn

profiel. Dan houd ik me weer bezig met het bestuderen van de weg.

Er zijn boomgaarden. Er zijn plaatsen waar de grond geploegd is, maar waar geen nieuwe aanplant is. Er is een groepje miniatuurpalmen die eruitzien als reusachtig fruit – ananas, dat is het, ze komen op uit de grond – en in de verte lopen zwarte varkens en stieren.

Als ik dit zou filmen voor Shipley TV zou ik de witbalans instellen en de camera instellen op handmatig; ik zou de zon achter me houden. Ik zou eerst inzoomen om het verhaal te vinden en dan weer uitzoomen. Zwarte varkens. Zwarte stieren. Ananas.

‘Honger?’ vraagt Miguel en ik antwoord: ‘Misschien, een beetje.’

Hij stopt bij een wegrestaurant waarvan ik dacht dat het allang verlaten was. De vrouw achter de bar kent Miguel. Ze kwakt wat tonijn op een langwerpige broodje, haalt een biertje voor de dag en schotelt het hem allemaal voor, voordat Miguel ook maar een woord gezegd heeft. Dan knikt ze naar mij.

‘En jij?’ vraagt Miguel. ‘Wat wil je?’

Er staat een diepvriezer in de hoek, blauw. Ik buig ernaar toe. Haal er een citroenijslolly uit.

‘Dat is het?’ vraagt Miguel.

‘Ja, dat is het.’

De eigenaresse maakt een fluitend geluid. Miguel betaalt.

We rijden nog minimaal een uur. Miguel draait de raampjes van zijn auto naar beneden – tenminste, dat probeert hij, maar volgens hem is de auto een gammel oud beestje, hij

noemt haar Gloria. Waarom een man als Miguel zo'n auto heeft – rijp voor de sloop en met een naam – gaat mijn verstand compleet te boven. 'Kuren zij heeft,' zegt Miguel, met een mengeling van Engelse woorden en Spaanse grammatica. Ik ben het helemaal met hem eens.

Eindelijk slaat Miguel linksaf, het smalle weggetje zit vol kuilen en gaten. Er staan olijfbomen aan de ene kant, zonnebloemen aan de andere kant. Verder wat paarden en een eenzaam muilnier, een lapje grond met bloeiende cactussen, hagedissen. En aan het einde van de weg is een brede gepleisterde muur die in tweeën gedeeld wordt door een poort, waarvan de gepleisterde rand perzikkleurig is geverfd. Boven de poort staat in blauwe tegels *LOS NIETOS* gespeld, en achter de poort is een binnenplaats. Voor de ramen van het huis hangen blauwe gordijnen; hun onderkant waait zachtjes langs de begonia's in de afgebladderde bloembakken op de buitenvensterbank. Iedereen die ik ken zit op het strand in New Jersey: Kevin, Ellie, Andrea en Tim. Ze denken dat de zee eindeloos is.

Miguel parkeert de auto waar de weg eindigt. Hij stapt uit en doet mijn portier open. Hij hijst mijn twee koffers uit de achterbak, loopt snel onder de poort door en over de binnenplaats naar het huis. Ik stap uit, kijk om me heen, kijk de weg af en besluit uiteindelijk met hem mee te gaan – door een van de deuren bij de binnenplaats van het gepleisterde huis. We gaan onder een wespennest door en lopen een gang door waar stieren onaangedaan vanaf drie hoge wanden op ons neerkijken. We komen in een donkere kamer waar alleen via de kapotte lat in de zware houten rolluiken wat licht naar binnenkomt. Ik ga zitten. Miguel brengt me een cola en gaat ook zitten; een stofwolk zweeft naar het plafond.

Hij is eenenzestig. Hij draagt een verschoten spijkerbroek en versleten werklaarzen. ‘Mijn stieren,’ zegt hij, met zijn kin naar de muren wijzend. ‘De allermooiste.’ Hij legt me uit hoe de leider van een *corrida* tot tweemaal toe op het hoogtepunt van het gevecht heeft voorkomen dat zijn stier de genadeslag kreeg. Hij spreekt de woorden langzaam uit, omdat ik geen idee heb waar hij het over heeft. ‘Voorpaginanieuws,’ zegt hij, en daar laat hij het bij. Het zal wel, denk ik. Ik haal mijn schouders op alsof het me koud laat dat er een muur vol stieren op me neerstaart. En dan vertelt hij me hoe hij ooit met zijn eigen stieren vocht. En alsof hij zijn woorden kracht bij wil zetten staat hij op, vindt een foto en legt die op mijn schoot. Ik kijk van de foto naar hem en weer terug. Ik drink kleine teugjes cola en houd mijn mond.

‘Ik zal je laten zien Los Nietos,’ zegt hij vervolgens. Hij staat op en buigt voorover om zijn foto terug te pakken. Ik sta op en volg hem – de kamer uit, helemaal naar de andere kant van het huis, richting een binnenplaats achter het huis. Daar staat een stel paarden in boxen, ik hoor een vogel zingen, ik zie een armzalige, avondse jeep en twee mensen in het harde, verzengende zonlicht. Hij stelt eerst de vrouw voor, een onbuigzaam type. ‘Dit is Estela, onze koningin,’ zegt Miguel.

‘Je kokkin,’ zegt zij – in het Engels.

‘*Buenas tardes*,’ zeg ik.

‘*Si*,’ antwoordt zij. ‘*Buenas tardes*. Hi.’

Ze kijkt mij aan en ze kijkt naar jou. Ik staar in de verte achter haar.

‘En dit is Esteban,’ zegt Miguel dan. ‘De paardenman op Los Nietos.’

Ik draai mijn hoofd, neem hem vluchtig met toegeknepen

ogen op en besluit dat hij geen man is, maar een jongen van ongeveer mijn leeftijd. Hij draagt een hoed waarvan de rand naar beneden geslagen is. Ondanks het feit dat ik hem aangaap, knippert hij niet met zijn ogen. Mijn wangen gaan ervan gloeien.

‘Dus,’ zegt Miguel.

‘Dus.’

‘Dit is Los Nietos.’

‘Hm.’ Dit is Los Nietos en dat is Miguel, en alles daaromheen is het zuiden van Spanje, waar mijn moeder had rondgereisd als studente en waar haar beste vriendin nog steeds woont – de enige vriendin bij wie ze ooit haar hart uitstortte. ‘Ze kan hier niet blijven,’ had mijn moeder in een telefoontje aan haar vriendin Mari verteld. ‘Niemand mag doorhebben wat ze gedaan heeft, wie ze geworden is.’ Het was Mari die dit allemaal bekookstofd heeft – Mari, die jaren geleden met een Spanjaard is getrouwd en die ergens iemand kende die graag een kind wilde. ‘Waarom kan ik niet gewoon bij Mari logeren?’ vroeg ik mijn moeder voordat ik wegging.

‘Omdat Mari reist,’ zei mijn moeder. ‘Ze leidt het leven van een diplomatenvrouw.’

‘Maar stel dat ik de vrouw die mijn kind adopteert, niet aardig vind...’

‘Zo moet je het niet noemen.’

‘Wat?’

‘*Jouw* kind.’

Miguel beent op de jeep af. Ik klauter naast hem en sla de deur met een klap dicht. Hij rijdt – langs het huis naar de velden met verbleekt gras, over grond die oprijst en wegzakt, in de stofwolken. We komen controlepunten tegen – zo noemt hij ze – en bij elk controlepunt springt Miguel uit de jeep, draait de sleutel in een slot, zwaait het hek open,

springt weer in de jeep, rijdt een eindje naar voren, stopt, draait het hek achter ons op slot, totdat we uiteindelijk buiten tussen de stieren beland zijn, die voortsjokken zoals op een Afrikaanse savanne wat je wel in reisprogramma's op tv ziet. Hij vertelt me de feiten zoals ze in hem opkomen en voor zover zijn kennis van het Engels dat toelaat. De stieren zijn klaar om te vechten als ze vier jaar zijn. Ze wegen 480 kilo. Op hun rug staat het brandmerk met hun geboortedatum, het cortijo-embleem. Zij hebben fraaie, rechte ruggen en horens die strak in het gelid staan.

We drijven de kudde uiteen, jagen de stieren uit de schaduw totdat ze dichtbij zijn en naast ons rennen – bijna in een rechte lijn, stuntelig in de bochten, geprikkeld. Miguel blijft maar kletsen over de prachtigste horens, de beste ruggen, de schoonheid. Over een paar weken, zegt hij, zal hij zijn beste zes stieren vangen, ze in een vrachtwagen laden en naar de arena sturen. Stierenvechten is poëzie en geestkracht, zo vertelt hij me, en als zijn stieren goed sterven voelt hij de droefheid niet – hij voelt de trots.

'De trots?' vraag ik.

'Sí.'

Ik kan me geen trots herinneren. Behoeft herinner ik mij. Nood. Geen trots. Als ik me al iets van trots zou herinneren, zou ik dat woord niet koppelen aan het de dood injagen van mijn geliefden. Dit is een plek voor iemand als Hemingway en voor een lerares als juf Peri, die zei dat ze, als ze moest kiezen tussen een zin van Hemingway en eentje van Fitzgerald, de zin van Hemingway zou kiezen. Ik stak mijn hand op en zei dat ik Fitzgerald zou hebben gekozen – het was februari, heel lang geleden. Toen was alles niet zo moeilijk. Toen had je nog een keuze: Hemingway of Fitzgerald – en niemands leven hing ervan af.

Miguel rijdt langs de heuvelkam en het waterreservoir. Richting de grazende koeien. Dan weer terug naar zijn paarden. Naar de bosrand waar de herten en de kwartels, en wat zich daar verder nog schuilhoudt, zich veilig voelen. Daarna met een boog terug naar een groep gebouwen dicht bij het hoofdgebouw. We klimmen uit de jeep en kijken om ons heen. Dit, zegt hij, is zijn arena. Zijn eigen privé-arena, geel en rood, hier en daar kapot op plekken waar een stier zijn kop ergens tegenaan heeft geramd of waar de weersomstandigheden zich hebben doen gelden, of waar het hout zich voorgoed gewonnen heeft gegeven en uiteen is gevallen.

‘De zomers zijn lang,’ vertelt hij me.

Ik raak de nog altijd gloeiende plek op mijn jukbeen aan.

‘Estela rekent erop dat je helpt haar in de keuken.’

‘Oké.’

‘Je zult kennismaken met Javier en Adair, gauw.’

‘Javier en Adair?’ vraag ik.

‘De ouders van je kind,’ zegt hij.

Met een camcorder registreer je soms beweging. Soms probeer je die te stoppen. Of je probeert de beweging langzamer af te spelen, je zoekt de schaduw op, je zoekt naar wat ertussen ligt.